

ת"פ 101/11/14 - מדינת ישראל נגד דוד ששון כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 101-11-14 מדינת ישראל נ' כהן

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד ששון כהן

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור

ב"כ הנאשם: עו"ד אשר אוחיון

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. נסיבות ביצוע העבירה פורטו בהכרעת הדין וממנה עולה, כי ביום 10.10.13, בשעות הבוקר, פגש ש' י, באהרון, אחיו של הנאשם ושאל מדוע אביהם של הנאשם ואהרון לא הגיע לבית הכנסת. לאחר שהתברר כי האב לא חש בטוב, ניגשו ש' ואהרון לבית אביו של הנאשם. השניים הגיעו סמוך לדלת הדירה בה התגוררו הנאשם ואביו ודפקו עליה על מנת לברר מה מצבו של האב. הנאשם הגיע למקום, קילל את השניים ואיים עליהם. אהרון החל לרדת למטה וש' ניסה להסביר לנאשם מדוע הגיעו. הנאשם הוציא מוט ברזל מארון החשמל והיכה באמצעותו את ש'. כתוצאה מהמכות נגרם לש' חתך מדמם בראשו, חתך מדמם ביד שמאל וחבלה בעורף.

2. תסקיר מבחן שהוגש בעניינו של הנאשם מלמד כי הוא בן 52, גר בגפו ואינו עובד מזה כחמש שנים, לדבריו, לצורך טיפול באמו הסיעודית. הוריו פרודים מזה כשבע שנים והנאשם אינו בקשר עם אביו מזה כשלוש שנים. בין ההורים קיים סכסוך על הרכוש המשותף בגינו גם הנאשם ואחיו הסתכסכו ביניהם והנאשם מרוחק מיתר בני משפחתו. הנאשם למד בבית ספר עד גיל 9, ואז יצא לעבוד בשוק, הסתבך בפלילים ובשל כך אף לא גויס לצבא. בהמשך הנאשם עבד במשך כעשר שנים בשיפוצים. על פי מסמכים רפואיים שהציג, הוא סובל מבעיות בעיניים ומטופל תרופתית. בפני שירות המבחן הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו וטען לחפותו. שירות המבחן התרשם כי

ברקע למעשים עומדים קווי אישיות אלימים, נוקשות חשיבתית ויחוס מחשבות של רדיפה ופגיעה בו מצד אחרים. עם זאת, הנאשם מצליח לשמור על התנהגות לא אלימה בשנים האחרונות ומביע רצון לנהל אורח חיים תקין. שירות המבחן התרשם אף כי הוא בעל כוחות לתפקוד נורמטיבי שמתבטאים בתחום התעסוקתי. לאור חומרת המעשים והעדר לקיחת אחריות, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

3. לבקשת המאשימה הוזמנה גם חוות דעת ממונה על עבודות השירות בה נמצא הנאשם כשיר לרצות עונש זה.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שנע בין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות ועד שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל ועתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם, ולהטיל עליו עונש מאסר לריצוי בפועל, תוך שהדגישה את מידת האלימות שבה נהג הנאשם ואת הנזקים שנגרמו למתלונן.

5. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בעובדה שלנאשם אין רישום פלילי ובכך שהנאשם עמל קשות על הישג זה, תוך שהפנה לתסקיר המבחן. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את העובדה שהסכסוך המתמשך בין בני המשפחה התמתן לאחר ההליך המשפטי שהתנהל בעניינו של הנאשם. מטעם ההגנה העיד לעונש אחיו של הנאשם, שתיאר כי הנאשם מטפל באמו המצויה במצב סיעודי במשך כל שעות היום שבהן האח המתגורר עמה מצוי בעבודה. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בעובדה זו ובכך שבהעדר הנאשם, לא יהיה מי שיטפל באמו החולה, וביקש לגזור על הנאשם עונש דומה לעונשים שהוטלו בפסיקה שהציג, שהוא עונש מותנה.

מתחם העונש ההולם

6. הערכים המוגנים באמצעות העבירה שביצע הנאשם הם שמירה על שלמות הגוף ועל בטחונו האישי של אדם. בשים לב לטיב החבלות שנגרמו למתלונן ולעובדה כי העבירה בוצעה באמצעות מקל ששימש כנשק קר, ניתן לקבוע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית.

7. שקלתי את העובדה כי אין מדובר בעבירה מתוכננת אלא במעשה שביצע הנאשם באופן ספונטני כשנוכח לדעת שאחיו והמתלונן הגיעו סמוך לדירת האב, עם זאת מדובר באלימות שניצתה באחת, ובוצעה בחמת זעם כאשר השניים כבר ביקשו לעזוב את המקום.

8. עיון בפסיקה מלמד כי בגין עבירות שבוצעו בנסיבות דומות נגזרו, ככלל, עונשי מאסר בפועל, ולעיתים אף בדרך של עבודות שירות. ראו למשל רע"פ 1578/06 **כילאני נ' מדינת ישראל** (21.8.06); רע"פ 3969/12 **אברג'ל נ' מדינת ישראל** (18.5.12); רע"פ 5299/10 **בכראנה נ' מדינת ישראל** (5.10.10); עפ"ג (מרכז) 33047-04-14 **נחום נ' מדינת ישראל** (8.7.14); עפ"ג (באר שבע) 26048-07-13 **עטיה נ' מדינת ישראל** (15.11.13). אציין כי אף בפסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה נקבע כי מתחם העונש ההולם את המעשים הוא מתחם שמתחיל בעונשי מאסר, ולו בעבודות שירות (ראו ת"פ (שלום ירושלים) 2499-05-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.1.16); ת"פ (שלום רמלה) 43722-02-13 **מדינת ישראל נ' פנטה** (3.3.15)).

9. לנוכח האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם מתחיל בעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומגיע עד לעשרה חודשי מאסר בפועל, כשלצדם עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

קביעת העונש המתאים לנאשם

10. לזכות הנאשם שקלתי את העובדה כי אין לו רישום פלילי, וכי כפי שעולה מתוך טיעוני ההגנה, מדובר בהישג שהנאשם עמל עליו, על רקע נסיבות חיים מורכבות כפי שתוארו בתסקיר שירות המבחן.

11. מובן כי העובדה שהנאשם עמד על כך שתוכח אשמתו בראיות אינה יכולה להישקל לחובתו, בפרט שעה שזוכה מאחת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ואולם הנאשם אינו זכאי להקלות שלהן זוכים מי שנוטלים אחריות על מעשיהם.

12. העובדה כי הנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו, יחד עם העובדה כי הסכסוך עם אחיו הוא סכסוך ארוך ומתמשך, ומוסיף להתקיים, אף אם חלה בו התמתנות כפי שתיאר הסניגור, מקימים חשש שהנאשם ישוב ויבצע מעשים דומים, בפרט על רקע התרשמות שירות המבחן כי לנאשם קווי אישיות אלימים והוא חש תחושות של רדיפה מצד אחרים. לאלה מתווספת העובדה, העולה מתוך התסקיר ואף מתוך הראיות שנשמעו בפני, כי לנאשם אין גורמי תמיכה ממשיים מקרב בני משפחתו או חבריו שיכולים להוות גורם ממתן שיסייע לו להימנע מהתנהגות אלימה בעתיד. נסיבות אלה מחייבות ענישה השוקלת גם שיקולים של הרתעה אישית, אשר יקבלו ביטוי בתוך מתחם העונש ההולם.

13. נטען על ידי הנאשם ואחיו כי הנאשם עסוק, במהלך שעות היום, בטיפול באמו המבוגרת והחולה. על רקע זה מובן כי הטלת עונש מוחשי על הנאשם עשויה לפגוע באפשרותו להמשיך ולסעוד את אמו. עם זאת יש לומר, כי הנאשם אינו האדם היחיד המטפל באמו, והוא אף אינו מתגורר עמה. האם זוכה לטיפול גם של אחיו של הנאשם, אשר עובד במהלך שעות היום, וגם של מת"בית. מכל מקום, שיקול זה אינו יכול להיות שיקול מכריע בקביעת עונשו של הנאשם.

14. נתתי דעתי לפסיקה שהציג ב"כ הנאשם שהסתפקה בעונשים מותנים בגין עבירות דומות. ראוי לציין כי באותם מקרים חרגו בתי המשפט באופן מוצהר ממתחמי העונש ההולם שקבעו, בשל שיקולי שיקום, לאחר שהנאשמים באותם תיקים שולבו בהליכים טיפוליים. במקרה דנן הנאשם לא שולב בהליך טיפולי, ואף שירות המבחן אינו מציע שילובו בהליך כאמור על רקע חומרת העבירה והיעדר לקיחת אחריות על מעשיו. בנסיבות אלה אין הצדקה לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם.

15. לנוכח האמור לעיל מצאתי למקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם. בעניינו של הנאשם התבקשה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, על פי עתירת המאשימה. אני ערה לכך שהזמנת חוות דעת כאמור היה בה כדי ליצור ציפייה בלבו של הנאשם, ואולם אני סבורה כי בסופו של יום ציפייה זאת אינה יכולה

להוות שיקול מכריע בגזירת הדין שעה שיתר השיקולים שנמנו לעיל מחייבים לטעמי ענישה בדמות מאסר בפועל.

16. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר בפועל.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלונן ש י בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד יום 1.8.17.

17. המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.